

St. sierż. Sledź Józef

Kwestionariusz

I

1807

1807

był. więzieln. Tajemnika

W. O

REFERAT HISTORYCZNY

Sledź Józef, st. sierżant, lat 45, przemyślaniec żonaty.
 W dniu 17. 12. 39, zostałem aresztowany przez NKWD i odstawiony na
 teren tajski do miejscowości Plechoczenie. W areszcie, był siednia-
 tem 2 tygodnie. Przeprowadzono do więzienia ostrawskiego
 mi, że jestem przybrany jako zakładnik i nie spieszano
 z moim zwolnieniem. W więzieniu byłem siedmioma w prze-
 dymniej celi bez możliwości komunikowania się z obywatelami,
 zblany jedynie na rok więzienny. Po upływie tych 2-3 tygodni
 przewieziono mnie do więzienia w Głogoczynie, osadzono
 na celi wspólnej, w której spotkałem szereg znajomych. Od
 znajomych dowiedziałem się, że na terenie mojej miejscowości
 przeprowadzono cały szereg aresztowań. Celem było przeprowadzenie
 aresztowań o tym stopniu, że nie było miejsca na
 ewentualny wyrok śmierci. Celem uroczystości wszelkim wyro-
 zom kłopotliwym, trud. pracy, robactwo. Wyżywienie skła-
 dało się z kromki chleba, wagi około 150 g. oraz brudnej, t. zw.
 zupy. W ciągu 3 miesięcy mojego pobytu w więzieniu w Głogoczynie
 byłam przesłuchany 2 razy. Przesłuchania odbywały się
 w areszcie w porze wieczornej i kładło przesłuchanie dwu-
 godzinami. Przy przesłuchaniu obecny naczelnik NKWD,
 Baranow, lubował się w bieżącym aresztowanych i to w sposób
 swobodny, choć wymusił na każdym zeznania, idące
 po linii ich oskarżenia. Zarzucano mi współpracę z
 II oddziałem i na ten temat sławano się wydziałem zezna-
 nia. Ponieważ zeznania moje nie pokonywały się z treścią
 oskarżenia, przeto Baranow ukarał mnie skazaniem
 jeńniczym, znajdując się w piwnicach więzienia. Nieomi-
 niemy tej zachorowaniem, opuchnięciem na całym ciele i, po abor-
 tacji przez lekarza, zosłałem powoli przeprowadzono
 do celi ogólnej. Pobyt w celi wspólnej był znacząco osłabł
 moje myśli, że po powrocie do celi ogólnej nie byłam
 w stanie poznać nawet najbliższych znajomych. Po powro-
 cie do ogólnej celi miały miejsce jeszcze dwa prze-
 słuchania a myślenie przesłuchania był stąd lew sarr.
 Po upływie 3 miesięcy przesłuchany zostałem do więzienia
 w Berdyczowie. Więzienie to przesłuchano było z klasą. Sukaj
 również w celi było przeprowadzenie. Ciele, mimo wielkich

murów, nie były opalane, a więźniowie spali w ubranii
na porobionych narach bez żadnego przykrycia. Pożywienie
było również marnie, to składało się z kawałka chleba iupy.
Paczki przekazywane przez routing były przyjmowane, lecz
nie były dotrzymywane więźniom, to standardowo kładły paczki kontena-
rai. Z przesyłki otrzymywaliśmy tylko białe i trochę błonni-
Arrestowanych w Krasnojarsku dnia przybywało i oł mił wyska-
dłimny transportowi o marowych przesłaniach i uproszeni
polskich rodzin do Rosji. Więźniowie rekrutowali się prze-
waznie z inteligencji narodowości polskiej. Dnia 28. V. 40r.
nerwano mnie na korytarz więzienny, gdzie było szereg
znajomych i około godz. 5-ej wieczorem odtransportowano
nas na stację kolejową Głębokie, następnie załadowano
nas do wagonów łowarskich po 60 ludzi i myśliciono
na teren Rosji do więzienia w Orsk. Położenie łowarskie
4 ulni. Wagony były nieopalone. Przez cały czas podróży
otrzymaliśmy tylko 2 razy chleb po 400 g. W Orsku przed
odtransportowaniem nas do więzienia. Tutaj rozdzielono
na grupy i rozmieszczono po ciemnych, wilgotnych celach.
Nymiar cel były następujące: 5m x 4m x 3m, a laki cel
stałano 25 ludzi. Cele nie były opalane, wentylacja, więźnio-
wie nie byli wprowadzani na świeżość. Cały dzień
ceba była kartkami, kibol wynosono tak na doł,
nobec czego smród z kibla zanieczyszczał powietrze.
Tutaj nie byłam więcej przesłuchiwany. W kwietniu 1940r.
oddeplano mi nymie, skazując mnie na 8 lat przymu-
szonej roboty w obozach karnych. W maju 1940r. ponownie
załadowano nas do wagonów łowarskich i odwieziono
do Kottasu. Położenie łowarskie około miasteczka i oddzielone
się w warunkach zbyt niezdolnych, ponieważ wagony
były przewężone, powietrze fizjologiczne załadunkowy
w wagonie, a jeśli otrzymywaliśmy tak odzienię: kromię
chleba o wadze 300-400 g i wodę. W Kottasie agro-
stano nas w obozie, w którym rozkładali się Rosjanie.
W obozie tym były baraki, odczone drutem kotarskim.
W baraku mieszkało około 300 ludzi, a epato się na
piętnożnych narach. Więźniowie polscy nie korzystali
z baraku, ponieważ żbiry rosjskie stale napowalali na
nas, zdzierali z nas odzienię, kradli bieliznę i pozosta-
stale nasze rzeczy. Po upływie tygodnia załadowano
nas na barkę i rzekę odplynaliśmy na północ,
do Czubi. Tam rozdzielono nas na grupy po 200 ludzi

1807

Byłem również świadkiem jak sławny czołowiek, Grusin,
 wycałowany przyemie, odlaty sobie koporem ręką, a
 wówczas Haimicy, aczując go wyliczowanymi psami,
 poprowadzi go do pracy. Naturalnie, wizerunek umarł.
 Paktel jakón była niechciwona ilość. W dniu 9.5.1912
 zostałem zwolniony z obywatela na podstawie amnestji.
 W „udobrowieszeniu” wyznaczono mi miejsce zamieszkania
 na Północy. Proponowano mi objęcie powiaty. Do A.P.
 nie chciało nas kierować. Jednakże naszymi grupkami
 zwalczano nas z obywatela, w ten sposób nie dopuszczano
 do utworzenia nowych naszych grupowań.
 Po wyjściu z obywatela udało mi się dostać do Kłubasu,
 gdzie ugotowano się do Polonii, Pleścówi, Klona i Kierwata,
 nas do Kermine i tu ugotowano się do A.P.